

Sygn. akt V.2 Ka 171/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Beata Pinior

w obecności Patrycji Michałek –Zamłyńskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Raciborzu

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2018 r.

sprawy: **K. J. /J./**

s. R. i H.

ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 207 §1 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk; art. 157 §2 kk; art. 217 §1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 10 stycznia 2018r. sygn. akt II K 668/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. (1) kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 171/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2018 r. Sąd Rejonowy w Raciborzu uznał K. J. za winnego tego, że :

1. w okresie od 1 czerwca 2016r. do 8 czerwca 2017r. w K. poprzez wyzywanie słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, grożenie zabójstwem, kopanie i bicie po całym ciele, a także zanurzanie głowy w beczce z wodą znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją siostrą J. S., a w dniu 13 listopada 2016r. w K. poprzez wielokrotne uderzenie po całym ciele spowodował u J. S. obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy z raną okolicy lewego łuku brwiowego, stłuczenia klatki piersiowej po stronie prawej oraz stłuczenia nadgarstka prawego, co naruszyło czynności narządów

jej ciała na okres poniżej dni siedmiu i za to na podstawie art. 207 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazał go na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

2.w dniu 09 marca 2016r. w K. , poprzez wielokrotne uderzenie po całym ciele spowodował u siostry J. S. obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy, szyi z siniakami w okolicy tchawicy, stłuczenia klatki piersiowej, co naruszyło czynności jej narządów ciała na okres poniżej dni i za to na podstawie art. 157 § 2 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3.w dniu 30 maja 2017r. w K., poprzez wielokrotne uderzenie w okolicy głowy spowodował u J. E. obrażenia ciała w postaci stłuczenia nosa, co naruszyło czynności jego narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu i za to na podstawie art. 157 § 2 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4.w dniu 08 czerwca 2017r. w K. , poprzez co najmniej dwukrotne uderzenie nogą w klatkę piersiową i brzuch naruszył nietykalność cielesną J. E. i za to na podstawie art. 217 § 1 kk skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk połączył orzeczone w punktach 1-4 kary pozbawienia wolności i orzekł wobec oskarżonego karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 08.06.2017r. godz. 15.20.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. zw. z art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze i § 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3, § 20 oraz § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. M. kwotę 944,64zł , w tym należny podatek Vat z tytułu pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 617 kpk i art.17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego w całości z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego K. J. zaskarżając wyrok w całości i na podst. art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił :

1.mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, to:

a) art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego,

b) art.5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie wszystkich występujących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego .

2.mający wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający w szczególności na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego powinna prowadzić do uniewinnienia oskarżonego od zarzutu ich popełnienia .

Z ostrożności procesowej obrońca oskarżonego wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych oraz kary łącznej. W oparciu o w/w zarzuty apelujący wnosił o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego K. J. od popełnienia zarzucanych mu czynów,

2.uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

ewentualnie

3.wymierzenie oskarżonemu niższych kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz niższej kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji przede wszystkim podnosi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Taki zarzut byłoby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji opiera się na wersji przedstawionej przez oskarżonego, który nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Jednak zupełnie pomija zeznania pokrzywdzonych J. S. i J. E.. Zeznania pokrzywdzonych znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka W. R. oraz zeznaniach świadka R. D.. Również materiał dowodowy w postaci dokumentacji medycznej k.169 akt oraz opinii sądowno lekarskiej Z. P. z dnia 14 sierpnia 2017 r. i opinii sądowno lekarskiej W. M. z dnia 5 października 2017 r. potwierdzają wersję przedstawioną przez pokrzywdzonych. Również bezpośredni sąsiedzi stron świadkowie Z. B., A. K. (2), A. S. i B. F. potwierdzili, że w domu stron dochodziło do kłótni i krzyków, podczas których oskarżony wyzywał pokrzywdzoną. Z kolei świadek B. F. widział jak oskarżony bił pięściami pokrzywdzoną po całym ciele. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przypisanych mu czynów z art. 207 § 1 kk, 157 § 2 kk i 217 § 1 kk przyjętych przez sąd rejonowy. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.06.2004 r. sygn. II Aka 112/04 KZS 2004/7-8/6 "sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom dokonany w zaskarżonym wyroku odmiennego poglądu uzasadnionego odpowiednio dobranym materiałem dowodowym nie świadczy, że dokonując tych ustaleń sąd popełnił błąd. Dla skuteczności zarzutu błędu niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen (wniosków wyprowadzonych przez sąd) ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się sąd. Sąd I instancji nie dopuścił się jak sugeruje w swojej apelacji obrońca oskarżonej obrazy przepisów postępowania art. 7 kpk, ponieważ dokonana przez sąd rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów była bezstronna, rzetelna i kompleksowa. W przedmiotowej sprawie Sąd rejonowy w pełni bezstronnie i obiektywnie rozważył wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i nie korzyść oskarżonego, a rozważania te zostały poparte stosowną argumentacją w myśl art. 4 kpk. Podstawą wyroku, zgodnie z treścią art. 410 kpk stanowił jedynie całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Sąd I instancji sporządził uzasadnienie rzetelnie i wnikliwie, w sposób szczegółowy wskazując, jakie fakty uznał za udowodnione, a jakie za nie udowodnione i na jakich oparł się dowodach oraz z jakich względów nie uznał za wiarygodne dowodów przeciwnych spełnia zatem ono wymogi określone w art. 424 kpk. Rozstrzygnięcia Sądu I instancji znajdują oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku całego postępowania (art. 410 kpk). Wnikliwe i obszerne pisemne motywy zaskarżonego wyroku uzasadniają twierdzenie, że ocena materiału dowodowego, dokonana przez sąd I instancji w pełni uwzględnia reguły wyrażone w art. 4 kpk, art. 5 kpk oraz art. 7 kpk.. Podnieść również należy, że formułowanie w apelacji zarzutu obrazy art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk prowadzi do wewnętrznej sprzeczności, albowiem obraza zasady in dubio pro reo możliwa jest jedynie przy procedowaniu z poszanowaniem zasady swobodnej oceny dowodów. Zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania sądu, a zatem nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem obrazy art. 7 kpk. Przepis art. 7 kpk stanowi, iż organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji nie dopuścił się jak sugeruje w swojej apelacji obrońca oskarżonej obrazy przepisów postępowania art. 7 kpk, ponieważ dokonana przez sąd rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów była bezstronna, rzetelna i kompleksowa. Nie trafny okazał się również zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonych oskarżonemu kar

jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności. Wymierzonej oskarżonemu przez sąd I instancji kary łącznej 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności nie można uznać za rażąco niewspółmierną. W tej kwestii wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 20.09.2001 r. sygn. II AKa 154/01Prok. i Pr.-wkł.2002/11/29... który stwierdził :

Rażąca niewspółmierność kary, art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Z kolei Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 19.12.2000 r. sygn. akt II AKa 218/00 KZS 2001/1/1/33 wypowiedział się w ten sposób, że :

Nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia o karze (art. 438 pkt 4 k.p.k.). Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (tak SA pod poz. 37 KZS 10/00).

W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę nie naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Przy wymiarze kary sąd rejonowy miał na uwadze zarówno przesłanki negatywne jak i pozytywne dotyczące oskarżonego. Oskarżony jak wynika z karty karnej jest osobą karaną. W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonemu kary nie naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk sąd rejonowy miał na uwadze zarówno przesłanki negatywne jak i pozytywne dotyczące oskarżonego. Przy wymiarze kary łącznej 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności sąd zastosował zasadę asperacji, mając na uwadze łączność podmiotową przedmiotową popełnionych czynów. Dolegliwość tej kary nie przekracza zdaniem Sądu Okręgowego stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, nie podzielaając przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki